

MOURNING TRAFFIC

ANNE CAPPENDIJK

blauw gras

vooraf

Midden in de zomer van 2024 verloor ik plotseling mijn vader. Ik was eenentwintig, woonde net op mezelf en een paar weken later begon het laatste jaar van mijn illustratie-opleiding aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht. Daarvoor moest ik een eindwerk maken en ik wist meteen: dat moet gaan over de rouw waar geen regels voor bleken te zijn. Over de chaos van het horen van het bericht, van al het geregeld, van alle reacties van iedereen, van het verdriet, van de uitvaart en vooral van de voortdurende shocktoestand waarin ik die weken had geleefd.

Mijn altijd al aanwezige fascinatie voor processen, draadjes, wegwerkzaamhedenchaos en hoe daarmee om te gaan, komt samen in de installatie van verkeersborden die ik *Mourning Traffic* noemde. De installatie bestaat uit wegwijzers die laten zien hoe ik naar een route zocht, naar een handleiding voor de chaos in die acute rouwochtendspits. Ik studeerde er cum laude mee af, won er de HKU-afstudeerprijs mee en mocht tijdens de Dutch Design Week exposeren.

Tijdens het eerste jaar van rouw kon ik dus alles wat ik daarin meemaakte gelijk vastleggen in tekeningen. Ik weet niet of en hoe het maken van het eindwerk en de installatie mij heeft geholpen, maar ik dacht wel steeds: misschien helpt het iemand anders? Wie zo'n groot en onverwacht verdriet overkomt wordt naar een absurde wereld verplaatst, en misschien heeft iemand, ergens, iets aan mijn poging om alles wat ik tegenkwam in die andere wereld op een rijtje te krijgen?

Daarna kwam dit boek. Het bevat alle borden die ik ontwierp, en ook mijn persoonlijke verhaal. Dat kun je, als je wilt, lezen op bladzijde 12 – maar het hoeft niet. Je kunt het overslaan, je kunt ook gewoon de beelden bekijken. Bovendien wil ik benadrukken dat mijn verhaal niets minder en niets meer is dan dat: *mijn* verhaal. Mijn broer of mijn moeder, mijn oma of mijn oom zullen elk voor zich andere accenten leggen. Ik ben ze dan ook oneindig dankbaar dat ze mij hebben toegestaan om de details van hoe ik het heb ervaren in dit boek vast te leggen. Uit dat subjectieve verhaal van mij, uit mijn onzekerheden en schrik, uit mijn begrip en uit mijn onbegrip kwamen de verkeersborden die ik maakte voort.

Net zomin als ik voor hen kan spreken, kan ik dat voor anderen – ik ben geen rouwdeskundige. Maar misschien heb je dus iets aan mijn route. Misschien ken je iemand die iets dergelijks meemaakt en zie je door de glimpen van mijn dwalende verdriet hier en daar een mogelijkheid om diegene te ondersteunen. Misschien heb je zelf onlangs iets dergelijks meegemaakt en voel je je heel even iets minder alleen. Dat hoop ik zo. Daarom heb ik dit boek willen maken.

En natuurlijk, papa, voor altijd voor jou.

Anne

ik roep
keer op

keer op keer

dit kan niet

